

Under Mesterens Haand.

eller

Agel Hedebo's Ungdomshistorie

Fortælling af
Chr. Lyng

(Fortsat.)

X.

I Trojen.

„I Gaar jeg fik min Troje,
Og straks jeg tog den paa;
Det straaled for mit Øje,
Da jeg i Spejlet saa . . .“

Saaledes lod det i Samlingsstuen paa Sølvgaardens Kaserne Dagen efter, at „Mandstabet“ havde meldt sig, og Sengen som fra de samme Læber, som hjemme havde sunget om „Sors, Ringsted, Kalundborg og Vogn“; thi „nu var han Soldat“ og vilde naturligvis være — Officer.

Forelsbig var der imidlertid ikke de bedste Udgifter; thi Dagen efter græd han paa Gællede, fordi Storpapalen kaldte ham „Guds Ord fra Landet“ og sagde, at han „gik paa Søerne som en gammel Hønsøde“.

Agel Hedebo var ogsaa Soldat og saa paa Stue sammen med ham ud imod Hjerbo.

Røbenhavn havde imponeret ham baade ved sin Udstrækning og sit Indhold. Med en gammel Bekendts havde han været omkring og set en Del af det, som kunde ses — uden Penge. Og med Peder Storgaard, som lærte paa Blaagaard og boede paa Solitude, havde han været paa Hjerbo.

Men Livet paa Kaserne behagede ham ikke; thi Tønen mellem Kammeraterne mindede ham om Tønen i Pigekammeret paa Tranbjerg, og han syntes, at den Tid, han anvendte til Evnergreb og Gmarch, var spildt.

Selvsjælgelig var Agel Hedebo ikke i egentlig Forstand en rask Soldat. Ja, han græd ikke, selv om han under Øvelserne maatte lære at bje sig i mere end en Betydning; thi det havde Livet lært ham i Forvejen. Men han førte heller ikke an i Tale eller Sang. Paa Kaserne passede han for det meste sig selv, og under Kommandoen gjorde han kun, hvad han skulde.

Alligevel havde Sergenten faaet den lyse Ide, at han skulde være Underkorporal og havde allerede meddelt ham sine Tanker derom.

Til denne Udmærkelse havde Agel Hedebo i og for sig ingen Vist; men han tænkte som saa, at det altid kunde være bedre at ligge som Befalingsmand end som Menig, hvis han til Efteraaret ikke traf sig fri, og saa gjorde han fremdeles sin Pligt.

I et høiere Rigsraad var det imidlertid bestemt, at denne Plan skulde strande, og Agel Hedebo fik snart Rished derom.

En isen Dag fik Kompagniet en ung Løjtnant, iaa-dan en rigtig nybagt en med tynde Ben, stramme Buiser og vigtige Miner, og lamtidig blev der udtaget en Fører til hver Sektion i det fire Delinger.

Blant disse forholdsvis store Antal Befalings-mænd var ogsaa Hedebo eller, som han her henævntes, Nummer 74. Han fandtes værdig til at føre den tredje Sektion i den første Deling, medens hans Sidermand, Præstefønnen fra Hjerbo, maatte nøjes med at være Fløjmand i Sektionen.

Men af, den Værdighed varede ikke længe.

Agel Hedebo havde aldrig prøvet at „befale“ og gjorde straks saa store Nummerer bl. a. ved at sige „Staa“ i Stedet for „holdt“, at den nybagte Løjtnant ikke alene gav ham Ægenavnet „den dygtige Sektions-fører“, men ogsaa eller trods denne Udmærkelse igen satte ham ned i de meniges Klasse og lod ham erstatte af Sektionsens Fløjmand.

74 gjorde imidlertid endnu sin Pligt og drømte maasse endnu en Stund om en hvid Snor paa sin Frakkes Overarme. Men da traadte et nyt Uheld til, der for bestandig lagde dette Saa på side i hans Liv.

Den Dag, Kaptajnen prætererede sig for Kompagniet, og de store Øvelser begyndte, var 74 mod Sæd-vane kommen i andet Gæbel og skulde gaa lige bag efter „Guds Ord fra Landet“. Om denne nu virkelig gik paa sine Søer som en gammel Hønsøde og derved hindrede sin Rodelammerat i at faa Lærerne frem, eller det kun var det for denne uante i at have en andens Sø-le og hele Korpus foran sig, nok er det, at Eftermanden var bestandig ude af Takt og maatte hveri Øjeblik gøre maas Hop for at komme i den igen. Det saa Kaptajnen, og inden den uløselige 74 vidste af det, hørte han dennes Stentorøst bag sig udtale følgende: „Dr. Løjtnant! der er fandt for Dyben en Mand i andet Gæbel, som endnu ikke kan gaa i Tritt, vil De sørge for, at den Mand faar sig en ekstra March, mens Kompagniet holder Øvel.“

At der ogsaa i dette Tilfælde stod en høiere Befalingsmand end baade Løjtnant og Kaptajn bagved, var Agel Hedebo ikke den Gang ganske klar over; men Indholdet af dennes Befaling gik alligevel op for ham, da han gik der som Spidsføder for hele Kompagniet. Fra det Øjeblik af var Illusionen bristet, og 74 vidste, at han aldrig blev Befalingsmand i den danske Hær, hvad han saa end kom til at bestå over i Livet.

Men der var noget andet, som i de Dage ogsaa blev klart for ham; han vilde fra nu af sætte sig ind paa at faa Ende paa Soldatvæsenet, naar Lodtrækningen kom, hvad enten han saa traf sig fri eller ej; og det saa meget mere, som der fra anden Side var givet ham et Blik.

En Dag havde han mødt Peder Storgaard, og han havde holdt følgende Tale til ham: „Til første April bliver der oprettet et nyt Frieministerium her i Øyen, og det er Forstanderens Mening at gøre Seminarierne færdige paa to Aar, hvad enten de saa har lært noget i Forvejen eller ej. Kan du nu skaffe Penge og har Øvne og Villie til at bestille noget og Guds Bølgelse over dig, saa kan du sige, at du er født i en heldig Tid.“

Agel Hedebo havde rystet paa Hovedet; thi han havde jo fra Røsmund Østermanns Død mennesteigt set end ikke den ringeste Anelse om, hvor Pengene skulde komme fra. Men Storgaards stærke Tro og jyske Sejshed havde bearbejdet ham saa længe og saaledes, at han til sidst var kommen til at tro, at det nok kunde gaa, og da nu det var kommen med Kaptajnen, maatte han se Guds Villie deri, og vilde saa gøre sit til, at han i hvert Fald ikke skulde være hindret af Kongens Klæder, naar Seminariet blev oprettet. Hvorfor det gif eller ikke gif, maatte han se at faa lamlet saa mange Penge, som et Frinummer kostede, hvis han skulde trække sig til at ligge.

Forsøget lyntes driigt; thi hvem har nogen Sinds lagt sig Penge op som Soldat; men — lad os sige det straks — Planen lykkedes. Nr. 74 stotte virkelig her en Reford, som ifjert ikke mange er i Stand til at faa. I Nærheden af Kaserne boede en kongelig Hofjæder, og hos ham fik Agel Hedebo da Lov til at arbejde i sin Fritid. Mesteren havde netop en Høvelbænk ledig, og Agel Hedebo maatte komme, naar som helst han vilde, og skulde saa for sit Arbejde, hvad Priskuranten foreskrev. Det kunde i hvert Fald blive til noget.

Da 74 havde været to Maaneder i Tjenesten og efter sin nuværende Bestemmelse havde fire tilbage, begyndte han at arbejde paa det kongelige Værksted, hvor han kunde være tre, fire Timer om Dagen. Svad han skente, lod han staa, til Lodtrækningen kom, og levede imens af sin tarvelige Lønning.

En Dag, da han gik med en af sine Kammerater, siger denne til ham: „Jeg skal ind hos en Søfer for at købe et Bund Øst til fem og tyve Ere; men jeg har kun tre og tyve, saa du kommer til at betale, hvad der mangler“. Agel Hedebo kunde nok gøre Udloget og gif ind med. Men hvad ifer? Ja, i Uvindselighed plejer en Søfer jo at afbøje to Bund, naar man beder om et; men denne Gang gif Bøkten mærkværdigvis til den anden Side, og pludselig udbryder Søferen: „Ja, jeg har desværre vejet for lidt af, her er knapt et Bund, saa Stykket koster kun — tre og tyve Ere.“

Svad Søferen tænkte, da baade 74 og 77 ved denne Bemærkning stak i at se, er ikke godt at vide; men Situationen var kofelig, da Kaseren hivede Pungen op af Vommen og betalte sine tre og tyve Ere, som om der ikke hos ham fandtes smalle Steder.

Og iaadan omtrent gif det til, da Lodtrækningen kom, og 74 naturligvis traf sig til at blive.

Da Salget af Frinummere begyndte, kostede et helt fjfjert Nummer c. hundrede Kroner, og Spørgsmaalet var nu, om 74 kunde tilvejebringe saa mange Penge. Ved et Sammenskud til Gunst for dem, der traf sig til at blive, fik han udbetalt som sin Part fem og tyve Kroner; men han vidste grant, at hans Tilværelse havde hos Snekteren ikke vilde andrage de manglende fem- og halvfjers.

Da Mesteren havde lammentalt alle Pøsterne, udgjorde de tilfammen fem og halvtreds. Saa meget havde en Soldat altsaa tjent i sin Fritid i Løbet af fire Maaneder, og saa meget havde 74 virkelig lagt sig op i den Tid. Det kunde nok kaldes godt; men hvor skulde han nu hen for at laane Høsten?

Da oplevede han Situationen fra Spejshøeren paa-mn.

I Borten til Kaseren mødte han Præstefønnen fra Hjerbo, der trods sine Søer og sine Lærere virkelig havde opnaaet at blive udtagen til Underkorporal og nu oven i Købet havde truffet sig fri. Han saa nok saa fornøjet ud men brummede dog over, at han ikke kunde faa den Pris for sit Nummer, som de andre havde faaet, fordi det var lavt, og — fordi der var for mange til at sælge.

Pludselig udbød han som efter en høiere Indsigelse: „Det er lige meget, 74, siden du er hellig og har hørt til min Faders dyrebare Menighed, saa skal du have mit Frinummer for — for — for firfjendtyve Kroner.“

Agel Hedebo burde have mærket Braaden i Ordet „hellig“, thi han vidste med sig selv, at han i sin Soldatertid ikke i nogen Høj Grad havde lagt denne Egen-skab for Dagen; men Tallet „firs“ vidste han saa øjen-synlig, at Hellighedens Gud endnu var med ham, at han uvilkaarlig sætte Trang til at gaa ind og sige ham Tak.

Da Sagen var ordnet, faldt der for Agel Hedebo Øns over alle de smaa eller store Begivenheder, som havde mærket disse seks Maaneder i hans Liv. Hvorfor dette Uheld men Sektionen, og denne Udmygelse foran Kompagniet, da han dog ellers altid gjorde sin Pligt? Hvorfor denne Overensstemmelse mellem hans smaaltte Penge og Præstefønnens Frinummer? Han maatte deri se et Udslag af hans Styrelse, uden hvis Villie ikke en Spurb falder til Jorden.

Om Eftermiddagen gif Agel Hedebo ud for at bringe Melding til Bønnen Peder Storgaard; thi nu skulde der lægges Plan for de kommende Dage.

„Jeg har den allerbede“, sagde Storgaard, det tankfuld havde hørt om Købet af Friheden og — nu lod Øjet glide rundt i sit tarvelige Værelse. „Dit Løj flutter du forelsbig herud, og her sover du om Natten indtil April. Om Dagen gaar du fremdeles ind til din kongelige Mester og hører ham for Penge, indtil Seminariet skal aabnes, hvis han har Brug for dig. Hvor meget du til den Tid har lamlet ved Arbejde hos ham og ved Bøn hos andre, og hvor lidt du til den Tid har faaet Seminariets Forstander til at tage dig for, det ved jeg ikke endnu; men har du Tro som et Senep-sorn, kan du slutte Bjerge; den fornødne Røjsomhed ignes du at have.“

Naar Roma har talt, saa er causa finita, og iaadan var det ogsaa, naar Storgaard havde talt. Agel Hedebo lagde Ja til alle hans Planer, og da den kongelige Mester havde lovet ham Arbejde, og Afmonstringen havde fundet Sted, sluttede han ud for at dele Værelse med Bønnen.

XI.

I Mellemtiden.

Peder Storgaard var født mellem Vesterhavets Klitter og havde noget af Vesterhavets Styrke i sin Karakter. Som Dreng havde han tjent ligeform Agel Hedebo og var senere kommen i Lære hos en Murer og vilde saa gerne være Arkitekt. Da han her fra at være en vild Strabat var bleven omvendt til Gud og havde røbet baade Anlæg og Vist til boglig Sysjel, havde Bønnen i Samfundet faaet ham iendt over til Blaagaard, hvorfra han saa skulde komme hjem som en troende Lærer. Hvor meget det fattige Samfund ofrede paa ham, havde han hidtil ikke udtalt sig om til Agel Hedebo; men det var absolut ingen Veundring hos ham, at denne som Soldat havde Livsrum i sin Lønning. Det er muligt, at han i samme Tidrum havde levet af endnu mindre. Hans Omvendelse til Gud havde kofstet ham mange Lærere, og endnu kunde den kraftige Angling græde over sin Synd. Men ellers var Høvel-sen langt fra hans stærke Side, tværtimod var han søgteren og tør. I Modvæntning til Hedebo havde Storgaard absolut ingen Sans for Digt og Poesi og syntes heller ikke at have det for Mennefelværs Mangfoldighed eller Naturens Stønsed. Af religiøse Grunde gif han aldrig i Teatret; men heller ikke brød han sig om at spilere i Anlæggene eller paa Langelinie, fordi de fleste, som færdedes der, efter hans Mening var Bønteduffer og Lediggangere, der kun gif for at vise sig for andre og for at faa Ende paa Tiden.

Hans Tanke var hurtig og klar, hans Villie staal-fast og hans Tro urokkelig. Naar han havde sat sig et Maal og turde tro, at det ogsaa var Guds Maal, saa skulde der noget til, før han opgav at naa det, og han habede Skynferi og Seltsedede værre end Pøsten.

I denne Henseende var Agel Hedebo Ven af hans Ven, og var han det ikke, saa blev han det nu, da han daagli omgiktes ham, og efterhaanden som han fik Mod til at tro paa Guds Førelser med sig.

Forelsbig gjaldt det de forberedende Øvelser.

I fem Maaneder skulde Hedebo arbejde og lægge hen til kommende Dage. I den Tid skulde han have talt om Vetingelserne med Forstanderen for det vordende Seminarium. I den Tid skulde han ogsaa have for-søgt, hvor meget han, som Storgaard udtalte sig „ved Bøn kunde udrette hos andre“, det vil sige, om han ad privat Vej kunde skaffe sig nogen Hjælp.

Paa Værkstedet syntes alt at gaa efter Ønske. Med sin ret rappe Haand kunde Agel Hedebo nok tjene Penge, og da Peder Storgaard ikke forledte ham til Over-daadighed og oven i Købet ikke vilde tillade ham at be-tale nogen Del af Huslejen i de fem Maaneder, saa kunde der ogsaa blive noget til overs.

Den vordende Seminariefønder tog venlig imod ham og gav ham alle de Oplysninger, han kunde. Han havde raadført sig med Seminariets vordende Lærere, og de mente alle, at Seminariet nok kunde gøre en vel-begabet og kiftig ung Mand færdig paa to Aar. Den fulde Betaling var halvandet Hundrede Kroner om Aaret; men han haabede at kunne give ubemidlede Mode-ration. Svad Hedebo angik, kunde han godt faa den lov-befalede Øvelse i at undervise i hans Drengeskole, og for fire Timer om Ugen i yngste Klasse vilde han hal-vere den aarlige Betaling. At Agel Hedebo skulde ind til Mønstring to Maaneder, efterat Undervisningen var be-gyndt, var selvsjælgelig ufødeligt; men han haabede all-igevel, at det skulde gaa.

Med den Beked ilede Hedebo hjem til Bønnen paa Solitude, der straks betragtede Sagen som afgjort. „Den er i Virkeligheden ikke saa indviklet“, sagde Peder Stor-gaard, idet han drejede sig om mod den tiltalte. „De fem og halvfjers for det første Aar kan du vel omtrent have lagt til Side inden du begynder. De Bøger, du skal bruge, kan du købe hos en Bogjøde, for saa vidt vi ikke kan være fælles om mine. Naar du bliver boen-de her og fra den Tid, du begynder at læse, vil betale den halve Husleje, saa udgør den i alt fem Kroner om Maaneden, og nu skal du høre, hvad Maden vil koste.“

Om Morgenens faar en Kop Kaffe i de ti Kro-ner, jeg giver for Værelset. Dertil spiser jeg et Par Stykker Rugbrød med amerikansk Smør eller Svine-fedt, og det er hele min Frokost. Om Aftenen spiser jeg atter Rugbrød med amerikansk do. eller do. og drikker dertil en Kop Te, hvortil jeg ganske gratis faar Vandet hos Værtinden. Saa køber jeg en Gang imellem et Fjerdingkar kogte Kartofler og et Bund Fedtgrøve. Til hver Middag fræller jeg en halv Snes af Kartof-lerne, skærer dem itu, blander dem med en Del af Grø-terne og varmer saa det hele i Skaffelønnen eller, hvis det er Sommer, over et Spiritusapparat. I Øjeblikket er det ikke den behagelige Lugt i Stuen; men Middagen er god, og saaledes faar jeg den for det meste de seks Dage om Ugen. Om Søndagen spiser jeg sed Suppe og Frikadeller i Slotskødens Spisehus, for der skal jo dog være Forskel paa hellig og søg. Jeg har drevet det til at leve for mindre end to Kroner om Ugen, saa du ser, at denne Post løber heller ikke op. Gemmeligheden er jo, at den, der tjener Gud, har en rig Fader; og han hjælper altid sine Børn iærlig da dem, som vil noget i Verden; paa ham kan du stole.“

Der var den igen denne klare Læggen Plan og denne jyske urokkelige Tro. Men Hedebo troede ogsaa selv, at det nok skulde gaa, og bøjede sine Knæ ved Si-den af Bønnen.

I unge Mænds Forening, hvori Hedebo havde ind-meldt sig straks som til Røbenhavn, var han nogle Gange kommen til at sidde ved Siden af en ældre Her-re, et af Foreningens overordentlige Medlemmer, og havde stiftet et saadant Bekendtskab med ham, at han vidste, hvad han hed, og hvad han var, men havde ellers ingen Forbindelse med ham. Den gamle var Groskøber og Generalkonful, hed Anton Glad og havde, saa vidt Hedebo vidste, aldrig været gift.

En Søndag Formiddag, før Gudstjenesten skulde begynde, sad Agel Hedebo ved Siden af Storgaard dheri i en Stol i Jøsefskirken's Midtergang. Da han et Øj-eblik vendte sig om mod Døren, saa han en ung Pige, som han kendte fra Kalundborg, komme ind sammen med

Konfulen. At disse fulgtes ad ind i Kirken, kunde jo være tilfødeligt, og forelsbig var der intet, som tydede paa, at de hørte sammen. Men da Hedebo med sin Vens Samtykke rejste sig for at tilbyde sine to Bekendte deres to Pladser i Stolen og havde hilst paa dem begge, præ-tererede den unge Pige: „Min Onkel, Generalkonful Glad, for hvem jeg holder Gus“.

Forelsbig var der ikke Tid til Forundring eller For-klaring; thi nu kom den alvorlige Peder Krangelund og gav snart sine Tilhørere andet at tænke paa. Men da de tre efter Gudstjenesten gif hen over Kirkepladsen, vendte Konfulen sit virkelig „glade“ Ansigt om imod Hedebo og sagde til ham: „Det var da morsomt, at vi to har fælles Bekendte og, som jeg hører af min Niece, oven i Købet er fra samme Egn. Men nu skal De med det første aflægge mig et Besøg. Jeg bor paa Hjørnet af Niergade og Kongens Nytorv og er altid hjemme om Søndagen, naar jeg kommer fra Kirke. Skal vi sige, at De kommer allerede paa Søndag?“

Der er langt mellem en Vaggaards Kvist paa So-litude og en anden Sals stor Vejlighed paa nævnte Hjer-ne, og der er stor Forskel paa en fattig Haandværk-ivend og en rig Groskøber og Generalkonful.

Alligevel var Afstanden netop i dette Tilfælde ikke saa stor. Den gamle Konful havde selv i sin Brandom færd tarveligere Naar og var ikke bleven sammel paa Liners Rangliste. Om han end ikke tog Strikens Ord om at indbyde „Krøblinger, blinde og halte“ bogstav-elig, saa tenderede han dog stærkt hen derimod; thi hans Sjem var et Samlingssted for snart sagt alle mulige Etkliffener lige fra hans rige Standsfæller paa Borten til dem, der maatte leve af deres Henders Øerining.

Paa Rang og Titler og Klæder saa Konfulen ikke, naar han blot kunde være noget for en eller anden, og jærlig var det hans Vist at lamle saadanne om sig, som ikke selv havde noget rigtig Sjem i Øyen.

Svad mange der direkte eller indirekte nød godt af hans Godhed, vidste han ifjert ikke selv; men Hedebo blev snart en af de lykkelige. Ved sit første Besøg fandt han Konfulen ene hjemme, og længe havde de jelsjæ-gelig ikke talt sammen, før denne vidste Beked ikke alene med hans Planer men ogsaa med hans Midler. Med Hjalpen Takt som for at faa sine sin Gæst for at synge en om end kun halvvejet Vise, sagde han da uden Ind-ledning og uden at stille Vetingelser: „Deres Husleje kan De hente hos mig, og har De Vist til at spise til Middag her en Gang om Ugen, saa er De velkommen“.

Med rørt Hjerte rakte Hedebo Haanden ud for at sige Tak; men Konfulen havde endnu mere paa Sinde.

„Jeg sender en Dame“, sagde han med en noget ejendommelig Klang i Stemmen, „hun har gjort vel mod mange ogsaa mod mange unge, der havde Planer og — Midler som De. Mon hun ikke vil hjælpe, og mon De ikke ogsaa skulde kende hende, da hun er fra samme Egn som vi. Jeg tænker paa Frøken von Wallenstein, Ejerinden af Højlunde, har De aldrig mødt hende paa Deres Vej?“

Ved dette Spørgsmaal fremkaldtes et andet hos Agel Hedebo. Af Følsene paa Tranbjerg havde han i sin Tid hørt, at Frøkenen paa Højlunde i sin Ungdom havde været forlovet med en ung Mand i Kalundborg, men at hun ikke maatte faa ham, fordi han var fattig. Siden var han i Røbenhavn bleven en rig Mand og en stor Mand; men begge var de forbleven ugifte, fordi ingen af dem kunde elske nogen anden og var for gamle, da Vejigheden kom, til at de kunde gifte sig sam-men. Mon denne Mand ikke skulde være Generalkonful Glad?

Selvsjælgelig sagte Agel Hedebo ikke her noget Svart paa dette Spørgsmaal, men der fremtjæ i hans Erind-ning et andet Minde, som gav Svad paa det, der var rettet til ham selv. Han saa i Munden en fattig Tjene-stedreng paa bare Fødder og med en Kurv paa Armen, hvori der var Kullinger. Kurven var jendt af Fruen paa Tranbjerg til Frøken von Wallenstein paa Højlunde, og Drengen, som bar den, var Agel Hedebo selv. Den venlige Frøken havde den Gang klappet ham paa kinden og givet ham en Krone for de dejlige Kullin-ger. Siden havde han paa Værkstedet istandfat nogle af hendes Møbler; men ellers havde han aldrig mødt hende paa sin Vej.

Da Konfulen hørte det om Kullingerne og Kronen, lavede han kendelig op og udbød med Varme: „Ja, der kan De se, hun har et godt Hjerte. Naar jeg nu skriver hende et Brev til, og De saa rejser hjem i Ju-len og fremstiller Dem for hende, er hun nok fra den Dag Deres Ven og Velgørerinde. Men hvad jeg ikke kræver af Dem for min egen Del, det kræver jeg af Dem for hendes, fordi hun er det værd: gør Dem altid værdig til hendes Godhed.“

Saa kom Ju-len, og Agel Hedebo ifred da for anden Gang i sit Liv op imod Høvedbygningen paa Berre-gaarden Højlunde. Denne Gang var han ikke paa bare Fødder og havde ingen Kurv under Armen. Derimod bar han i sin Komme den første af de mange Ansøg-ninger, han i sit Liv skulde komme til at krive, og hvori han efter bedste Evne havde tolfet for Frøkenen, hvad der saa ham paa Hjerte, og hvortil det var, han had om hendes Hjelpe.

Den første Gang var han ikke kommen længere end til Værkstedets Skæffen i Røstretagen. Der havde han modtaget Kronen som Belønning. Men denne Gang lod Frøkenen ham ikke blive der. I sit Arbejdsværelse i Stuen læste hun hans Ansøgning, og der lod hun ham for første Gang mærke den Kærligheds Forstaaelse, der gør Mennefehertet godt.

Frøken Wallenstein var et af de Mennefer, hvis Dannelsel og Rindhed har gennemtrængt Personer; men dog var hun naturlig og ligefrem som saa. Om hun stod over for en af sine ligestillede i den adelige Verden eller over for en af sine Husmænd paa Gødset, var hendes uden Forskel, for saa vidt i hvert Fald som hun altid tænkte mindre paa sig selv end paa andre og var lige venlig og omgængelig over for alle.

(Fortsættes.)